

Sygn. akt VIII C 1089/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 26 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 7.106,55 zł (siedem tysięcy sto sześć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2020 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 111,52 zł (sto jedenaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 1089/20

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2020 roku powód A. K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. powództwo o zapłatę kwoty 7.106,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2020 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 4 września 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do K. J. i P. J. samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił wartość szkody na kwotę 14.485,19 zł, która została wypłacona. Zdaniem powoda uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosi 21.591,74 zł, co wynika z kosztorysu pozyskanego przez stronę powodową. Szkada została zgłoszona pozwanemu najpóźniej w dniu 9 września 2020 r., wobec tego dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dniu 10 października 2020 r. Umową cesji z dnia 8 października 2020 r. poszkodowani przelali na rzecz powoda wierzytelność o naprawie szkody w pojeździe. W ocenie powoda zakład ubezpieczeń zaniżył należne odszkodowanie przyjmując stawkę za roboczogodzinę w wysokości 55 zł, pomijając niezbędne czynności naprawcze, zaniżając koszty materiału lakierniczego, cen części oraz normalistów oraz pominął części niezbędne do prawidłowej technologicznie naprawy.

(pozew k. 5- 21)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż ani poszkodowani, ani pozwani nie przedstawili faktury za naprawę pojazdu i zakup części zamiennych, co uzasadnia szacowanie kosztu naprawy poza autoryzowanym

serwisem naprawczym. Przed sprowadzeniem do Polski samochód uszkodzonych uległ znacznemu uszkodzeniu, w listopadzie 2014 r. i marcu 2015 r. Przy ustalaniu kosztów naprawy strona powodowa wnosiła o uwzględnienie zamienników oryginalnych części zamiennych z systemu A., gdyż naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych doprowadziłaby do bezpodstawnego wzbogacenia uszkodzonych.

(odpowiedź na pozew k. 53- 57)

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2021 r. strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu wskazując, że zamontowanie nowych części w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia uszkodzanego tylko wówczas, gdy spowodowałoby wzrost wartości auta.

(replika na odpowiedź na pozew k. 75- 77)

W piśmie procesowym z dnia 21 maja 2021 r. pozwany w związku ze sprzedażą przez uszkodzanego samochodu A. (...) o nr rej. (...) wskazał, że w przypadku sprzedaży nienaprawionego auta, szkoda polegałaby wyłącznie na tym, że uszkodzony otrzymał niższą kwotę za sprzedaży pojazdu.

(pismo procesowe k. 115)

W toku dalszego procesu pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 134- 135)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 września 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do K. J. i P. J. samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(okoliczność bezsporna)

Pismem nadanym w dniu 11 września 2020 r. pozwany poinformował uszkodzonych o przyznaniu odszkodowania w kwocie 14.485,19 zł.

(pismo k. 29)

Technologicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu A. (...) o nr rej. (...) do stanu sprzed szkody z dnia 4 września 2020 r., w nieautoryzowanej stacji obsługi samochodów z zachowaniem reżimu technologicznego, wynosi 21.640,94 zł.

(opinia biegłego sądowego k. 85- 90)

Umową z dnia 8 października 2020 r. K. J. i P. J. przelali na rzecz A. K. wszelkie swoje prawa do odszkodowania przysługujące im od pozwanego za szkodę powstałą w ich samochodzie A. (...) o nr rej. (...) w związku z kolizją z dnia 4 września 2020 r.

(umowa przelewu wierzytelności k. 35)

Pismem z dnia 14 października 2020 r. pełnomocnik powoda powiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności oraz wezwał do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania. Pismo zostało doręczone stronie pozwanej następnego dnia za pośrednictwem poczty elektronicznej.

(wezwanie do zapłaty k. 36, potwierdzenie otrzymania wiadomości k. 38)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron, w tym na podstawie załączonych akt szkodowych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego J. S.. Oceniając opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wysnutych w jej treści wniosków. Opinię biegłego cechuje spójność, wnioski wyciągnięte przez biegłego są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez niego badaniach.

Na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2021 r. Sąd pominął wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego J. S. na okoliczność określenia wartości pojazdu sprzed i po szkodzie. Powyższy wniosek dowodowy pozwanego był podyktowany potwierdzeniem przez świadka P. J. przypuszczenia o sprzedaży samochodu A. (...) o nr rej. (...) w stanie uszkodzonym oraz stanowiskiem pozwanego, że w takim przypadku szkoda polegałaby wyłącznie na tym, że poszkodowany otrzymał niższą kwotę za sprzedaż pojazdu. Sąd pominął powyższy wniosek stojąc na stanowisku, że naprawa uszkodzonego pojazdu nie ma znaczenia dla oceny rozmiaru przysługującego odszkodowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda

wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363§ 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecnictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed zdarzenia, nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wyrażone przezeń stanowisko jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 roku, III CZP 91/18, Biul. Sn 2019/2 oraz postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III CZP 102/18, LEX i powołane w uzasadnieniu obu postanowień orzecznictwo). W konsekwencji fakt naprawy samochodu przez powoda oraz późniejsza sprzedaż pojazdu, mają irrelevantne znaczenie dla oceny rozmiaru odpowiedzialności pozwanego.

W oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku opisanego powyżej zdarzenia w dniu 4 września 2020 roku, z uwzględnieniem części zamiennych i czynności naprawczych pozwalających na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, wynosi

21.640,04 zł. Biegły J. S. wskazał, że pozwany w swojej kalkulacji zastosował zaniżoną stawkę roboczogodziny, a mianowicie 55 zł netto, zamiast prawidłowej 110 zł netto. Poza tym pozwany wybrał zły model pojazdu w systemie A., czyli 00 63 01, zamiast 00 53 01. Strona pozwana zmniejszyła ceny części oryginalnych o 19 %, co spowodowało zaniżenie wartości materiałów drobnych. Dodatkowo zakład ubezpieczeń bez jakiegokolwiek uzasadnienia zastosował potrącenie wartości materiałów lakierniczych o 50 % oraz pominął całkowicie koszt zabezpieczenia antykorozyjnego. Poza tym pozwany pominął cieniowanie błotników prawych oraz demontaż elementów do wykonania tych operacji, jak również elementy niezbędne ze względów technologicznych w postaci m.in. osłon wewnętrznych oraz wytłumień drzwi prawych i kompletu listew drzwi. Ponieważ dla prawidłowego doboru części zamiennych konieczna jest dokładna znajomość specyfikacji i wyposażenia dodatkowego auta, biegły uzyskał potrzebne dane u dealera marki A. oraz przy pomocy funkcji AudaVIN. Kalkulacje kosztów naprawy pojazdu biegły sądowy wykonał z użyciem części oryginalnych z logo producenta, gdyż we wrześniu 2020 r. brak było części alternatywnych niezbędnych do naprawy przedmiotowego pojazdu, a użycie tego rodzaju części nie spowoduje wzrostu wartości auta. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego J. S. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również podważana przez strony procesu.

Mając powyższe na uwadze, jak również okoliczność, iż pozwany do dnia wyrokowania wypłacił kwotę 14.485,19 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.106,55 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Natomiast zgodnie z treścią przepisu art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie, gdyby jednak wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym, przy zachowaniu należytej staranności, wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Szkada została zgłoszona w pojeździe najpóźniej w dniu 9 września 2020 r., kiedy to pozwany dokonał oględzin auta. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.106,55 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 października 2020 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy jej się od pozwanego zwrot kosztów procesu w całości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej wysokości 2.717 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 1.800 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 111,52 zł tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.